

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΤΕΧΝΑΙ — ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μάρκου Αύγερη

Τὸ Τραγούδι τῆς Τάβλας

‘Αθήνα, Ἐκδοση τῆς Ἡγησῶς

Τὸ «Τραγούδι τῆς Τάβλας» τοῦ κ. Μάρκου Αύγερη εἶναι ἔνα ποίημα μὲ ἀξίαν. Τὸ ἔχει ἄλλως τε συνήθειαν ὁ κ. Αύγερης νὰ γράφει καλοὺς στίχους. Πολλές φορὲς διάβασα σὲ περιοδικὰ ποιήματά του ποῦ μ' ἔκαμαν ἐντύπωσι.

Τὸ «Τραγούδι τῆς Τάβλας» διηγεῖται τὸ πᾶς ἔνας μπένες εἰχε πολλὰ ἀγαθά, τὰ διοῖα, ἀκούοντας ποῦ πλησιάζουν ἔχθροι, γύρεψε νὰ φυλάξει «μακριὰ σὲ πύργον ὑψηλό.» Βρῆκεν ὅμως στὸν δρόμο του τοὺς ἔχθροὺς αὐτοὺς κ' ἔχασε καὶ τ' ἀγαθά του, καὶ τὴν ζωὴ του, μὰ δχὶ δμως χωρὶς νὰ σταθεῖ καὶ νὰ πολεμήσει, σὰν μεγάλο παλλικάρι ποῦ ἦταν.

«Πῶς δίνω σας τ' ὀριὸ σπαθὶ καὶ τὰ καλὰ τσαπράξια
«Πρικοῦ σειστῷ καὶ λυγιστῷ στὴν τιμημένη ἀμάχῃ;»

Στὸ «Τραγούδι τῆς Τάβλας» ἡ τέχνη εἶναι κρυμμένη—δπως τὸ θέμα ἀπολύτως τὸ ἀπαιτοῦσε—κάτω ἀπὸ μὰ λαϊκὴν ἀφέλειαν.

“Έχει τὸ ποίημα πολλοὺς ἐπιτυχημένους παραστατικοὺς στίχους κ' ἐνίστε ἐκτάκτως ζωντανὲς ἐκφράσεις. Μιὰ ἐλλειπτικὴ ἔκφρασις ἀξία νὰ σημειωθεῖ εἶναι τὸ

«Κι' ὅλος δ κάμπτος ἥτανε κοιμένους καὶ σφαμένους.»

Δυὸς πολὺ ἔμορφοι στίχοι ἀπαντοῦν στὸ μοιρολόγι τῶν γυναικῶν,

«Ἀλλοι πεζὸς θὰ κατεβῆς τ' Ἀδη τὰ σκαλοπάτια·
«Σκαλί, σκαλί θὰ κατεβῆς, σκαλί θὰ μετανοίωνῃς.»

Γραφικῶτας εἶναι ὁ πηγαμὸς τοῦ μπέν μὲς στὴν «στέρεα, μεγάλη» καὶ «καλότροχη» βωδάμαξα μὲ τὰ τραχηλάτα βώδια.

‘Ο κ. Αύγερης γράφει ἐπανειλημένως «ἡ γλυκὴ γυναικα». Ἄλλὰ μεταχειρίζεται καὶ τὸ «γλυκεῖα»—«τὶς γλυκειὲς ζωὲς» (στίχος 121), «τῇ γλυκειᾳ ζωὴ του» (στ. 145). Ἀρκετὰ ἀσυνείδιστος εἶναι ὁ τύπος «νὰ γλύσουν» (στ. 99) ἀντὶς «νὰ γλυτώσουν». Εἶναι δμως τύπος παλαιός. «Ἐκ τῆς βίας γάρ ὁ λοῦσος ἐκκοπεῖς, ἐγλυσε τοῦτος», λέγει ὁ Κωνσταντῖνος Ἐρμονιακὸς στὴν Ἰλιάδα του (Ραψωδία Γ'. στ. 221) τὴν γραμμένη στὸν 14ον αἰῶνα.

Ἡ στιχουργία τοῦ «Τραγούδιοῦ τῆς Τάβλας» εἶναι καμαρένη μὲ προσοχὴ. Εἶναι εἰς δεκαπεντασυλλάβοντος, ὡς ἐπιτοπλεῖστον χωρὶς δμοιοκαταληξίαν. “Έχει δμως μέρη τινὰ μ' ἔως δκτὼ καὶ κάποτε περισσοτέρους δμοιοκαταληκτοὺς στίχους κατὰ συνέχειαν.

·Αλεξάνδρεια

Κ. Π. Κ.

Γρηγορίου Ξενοπούλου

Διηγήματα (Σειρὰ τρίτη)

·Αθῆναι

·Ἄπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐκαθήμην ἀκόμη ἐπάνω στὰ βάθρα τοῦ Γυμνασίου, μοῦ ἦρεσκεν ὑπερβολικὰ νὰ διαβάζω τὸ καθετὶ ποῦ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ξενοπούλου. Καὶ σιγὰ σιγὰ μέσα στὴ ψυχὴ μοῦ ἐπλέχθη κάποια εἰλικρινῆς συμπάθεια δι' αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν δ' ὅποιος κατέχει εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν τὸ μυστήριο νὰ συγκινῇ τῆς καρδιές εἰς τὸ πρῶτο νεανικόν των κελάδημα καὶ νὰ τῆς μαγεῦῃ, νὰ τῆς ὑποδουλώῃ, ὅταν οἱ παλμοὶ ἀποκτήσουν πλέον φτερὰ καὶ ἡμιποδοῦν νὰ πετοῦν ἐλεύθεροι σὲ κάποιον ὑψηλότερο καὶ εὐρύτερο κόσμο.

Καὶ ἡ συμπάθεια τῶν μαθητικῶν μου χρόνων ἔγεινε τώρα σωστὴ ἀγάπη.

Εἶναι δι' ἐμὲ δὲ πλέον ἀγαπημένος Ἐλλην συγγραφεὺς καὶ φυσικὰ ἔνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους μας διηγηματογράφους ποῦ μαξὶ μὲ τὸν Παπαδιαμάντην, τὸν Καρκαβίτσαν, τὸν Μωραΐτιδην, τὸν ἡ δικόν μας Γκίκαν—καὶ τὸ λέγω μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν αὐτὸν τὸ δικόν μας—καὶ δύο τρεῖς ἄλλους ἔστησαν φηλὰ ἐπάνω σὲ καλλιτεχνικάτο βάθρο τὸ πρὸν καταφρονεμένο Ἐλληνικὸ διήγημα.

·Ισως νὰ ὀφείλεται αὐτὸν τὸ αἰσθῆμα καὶ εἰς τὴν προσωπικήν μου γνωριμίαν μὲ τὸν συγγραφέα, ἔνα ἀνθρωπὸν γλυκὺν, ἀβρόν, γαλήνιον—παρ' ὅλην τὴν πολεμικὴν τὴν δοπιάν ἀναπτύσσει κάποτε εἰς τὰς κριτικὰς του—μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη, ποῦ ἐργάζεται μέσα εἰς τὸ κομψόν του γραφεῖον τριγυρισμένος ἀπὸ τὰ καριτωμένα του ἀγγελούδια ἀπὸ τὰ δοπιά αὖτε τὰς τρυφερωτέρας ἐμπτεύσεις.

·Αλλὰ μοῦ φαίνεται διτὶ εἶναι μᾶλλον ἀποτέλεσμα τῆς στενῆς μου γνωριμίας μὲ τὴν ποιητικὴν του ψυχῆν, τὴν δοπιάν βλέπει κανεὶς ν' ἀκτινοβολῇ ἐπάνω στὴν τρισεύγενη παρθενικὴ μορφὴ τῆς Στέλλας Βιολάντη καὶ τῆς Φωτεινῆς Σάντρη, τῶν ἡρωΐδων ποῦ στολίζουν τὸν «Ἐσταυρωμένον Ἐρωτα» καὶ τὸν «Κόκκινον Βράχον», τὰ δύο ἀριστουργήματά του.

Θά μοῦ μεινῇ ἀλησμόνητη ἡ τρισευτυχισμένη ἐκείνη στιγμὴ—εἶναι τώρα τεσσεράμισυ χρόνια—ποῦ ἀντίκρυσα ἔνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα τὴν πολυνύμητη Κέρκυρα μὲ μάτια ὑγρὰ ποῦ τὰ εἰλαν σαγηνεύσῃ, κολλήσῃ μὲ ζήλεα ἐπάνω τους τόσην ὥρα, χωρὶς νὰ τάφήσουν νάπολαύσουν καὶ λίγο κῦμα ἡ λίγο βουνό, ἡ τρυφερὲς σελίδες ποῦ ἐπαλλαν ἀπὸ τὸ καρδιόχυτό τοῦ τὸν ἀναστασιὸ τῆς ἀθώας Ζακυνθινούλας.

·Οταν ἀτεβιβάσθηκα στὴν Κέρκυρα ἡ ἐντύπωσις ἀντὶ νὰ σύρῃ ἐξώριενεν ἀπὸ τὰ γλυκὰ χρώματα ποῦ ἀπλώνοντο ὄλογχα καὶ τὸ δειλινὸ στὸν περίπατο τῆς

Γαρίτσας έγραψεν ν' ἀνακαλύψω μέσα στής τόσες ἀσύγχριτες καλλονές τὰ «χαριτοβλέφαρα μάτια» τῆς Στέλλας, τοῦ «δροσεροῦ αὐτοῦ πλάσματος ποῦ ἐμα-
ράθη σὰν κρήνος στὴ καμαρούλα τῆς σοφίτας, δίπλα στὴν ἀνθισμένη φεζεδά».

Τί τάχα ἂν ἦμουν στὴν Κέρκυρα κι' ὅχι στὴ Ζάκυνθο; Μήπως καὶ ἡ δύο δὲν συναγωνίζονται στὴ χάρι καὶ στὴν ὁμόφραι; Δὲν εἶναι καὶ ἡ δύο ἀγατημένες ἀδελφοῦλες, διμοισπαθεῖς, σὰν τὴ Στέλλα καὶ τὴ Φωτεινή; Δὲν τῆς φιλᾶ καὶ τῆς δυὸς τὸ ἵδιο κῦμα, δὲν τῆς χαϊδεύει τὸ ἵδιο ἀγέρι, δὲν ἐδοξάσθη ἡ μία ἀπὸ τὸν Σολωμὸν καὶ ἡ ἄλλη δὲν ἔχει γιὰ καμάρι της τὸν Μακροῖαν;

Ο συγγραφεύς λέγει διά τὸν «Κόκκινον Βράχον» ὅτι είναι τὸ πλέον ἄγαπημένο του διήγημα. Ἀλλὰ καὶ ποιὸς τὸ ἐδιάβασε καὶ δὲν τὸ ἀγάπησε; καὶ σὲ ποιὰ εὐαίσθητη καρδιὰ δὲν ἔξει ἀνοίξῃ μιὰ πτυχὴ γιὰ νὰ κουφθῇ ἔκει μέσα γιὰ πάντα ὁ ἀντίλαλος τοῦ πόνου τῆς Φωτεινῆς τὴν ὥρα ποῦ φίχνει μέσα στὸ κῦμα τὸ κρινόπλαστό της κορυμά.

Ποῦ τοῦ ἔποεπε φόρεμα γάμου

δπως ψάλλει στή Φαρμακωμένη του δ Σολωμόδ, γιά νά
σβίση τὸν παράνομο φλογερὸ ἔρωτα ποῦ τῆς ἐνέπνευ-
σεν δ πρῶτος της ἐξάδελφος;

Τέτοιο δύνημα είναι στ' ἀλληθινά ἔνα μονάχῳ διαμάντι τῆς νεοελληνικῆς μας φιλολογίας ποῦ ἔπειτε νά μεταφρασθῇ σὲ πολλές Εὐρωπαϊκὲς γλώσσες, γιὰ νά γνωρίσουν καὶ οἱ ἔξενοι —ὅσοι δὲν ἔχουν τὸ ἴδιο μὲν ἡμᾶς δόγμα—ἔνα ἄγνω Έλληνικὸ δύνημα παραμένο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς Έλληνικῆς ζωῆς ποῦ δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀνθίσῃ τὸ λουκοῦδι τῆς ἀγάπης μέσα στὴς καρδιὲς δύν πρώτων ἔξαδέλφων.

Διαβάστε από τὴν τρίτην σειρὰν τῶν Διηγημάτων τοῦ Ξενοπύλου τὸ «Νόστιμον ἡμαρ» καὶ θὰ δακρύστε από τὸ «νοσταλγικὸ παράπονο», τὸν ὄλόθερμο ὑμνο ποῦ ἀφιερώνει δι συγχραφεὺς στὴν ἀνθόσπαρτη Πατρίδα του τὴν ὅποιαν ἐλαχταρῦσε νὰ ἴδῃ δεκατέσσερα ὄλκηληρα χρόνια.

³Αλλά μήπως καθένα ἀπὸ τὰ διηγήματα του—σάν τη «Μαργαρίτα Στέφω», τὸν «Ἐσταυρωμένον Ἐρωτα», τὸν «Κόκκινον Βράχον», τὴν «Ἀναθρεψτή», δὲν εἶναι ἔνα υπέροχο ποίημα, μιὰ ἀρμονικὴ σερενάδα, ἔνας θεσπέσιος ὑμνός στὴ ζωὴ, στὴ φύσι, στὰ στολίδια Ἐκείνης ποῦ τὸν ἐδέχθη στὸ ἴδιο γοδοκέντητο λίκνο ποῦ ἐνανούρισε τόσα ζηλεμένα παιδιά της;

Μήπως δέν ἔχει καθένα μέσα του τὴν πολυθρόνη
λητὸν ίσορροπίαν μεταξὺ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς ἀπαραίτητης διάτης, τὴν ὑπαρκείαν
καὶ τὴν ἐκτελέσεως, τὴν ἀλληλεπίδηλην σύντονίαν;

· Ή «Αναθρεφτή» του ἄν καὶ δὲν ἔχῃ τὴν δύναμιν τοῦ πάθους καὶ τῆς περιγραφῆς ποῦ ἀπαντᾷ κανεὶς στὰ ἄλλα, σκορπίζει ὅμως καὶ αὐτὸ τῇ μεθυστικῇ εὐνόδιᾳ τοῦ Ζακυνθινοῦ μπονγαριωνοῦ ποῦ ὅσσα σὲ

μεθῆ τόσο σ' εὐχαριστεῖ περισσότερο καὶ τοῦ ὅποιου ἡ δροσιὰ ὁμίλει τόσο γλυκὰ τὴν ἐνθύμησί σου.

Από τὰ μικρὰ δημηγόματα τῆς γ' σειρᾶς μοῦ ἀρέσουν περισσότερο δὲ «Οχτώς Ἀθανάσιμος» καὶ τὸ «Συννεφάνι».

Μερικοί ενδίσκουν διτή διαφοράς στην Επειδή, λέγουν, τὰ διηγήματά του δὲν έχουν τὴν νησιώτικη ἀφέλεια καὶ ἀπλότητα καὶ εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περιγραφὴν τῆς φύσεως ὅπως ἔξαφνα τὰ «Ρόδιν· Ἀκρογιάλια», ή «Κουκκίτσα» κ.λ.π. Ἀλλὰ δὲν έχουν μὲ τὸ μέρος τῶν τὴν λογικὴν ὅσοι σκέπτονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν διτή δὲν ἡμπορεῖ νὰ μὴ διαφέρῃ κάπως ἡ ζωὴ—ὅσον καὶ ἂν εἶναι Ἑλληνικὴ—τῆς Ζακύνθου ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν τῆς Σκιάθου λόγου χάριν. Καὶ τὰ ἔθιμα καὶ αἱ παραδόσεις καὶ ἡ γλώσσα καὶ τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ μουσικὸν αἴσθημα καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως εὑρῆκαν ὅπως δῆποτε σχετικὴν ἐλευθερίαν νὰ λάβουν κάποιαν ἰδαινικωτέραν μορφὴν καὶ ν' ἀναπτυχθοῦν, νὰ ἔξελιχθοῦν σὲ κάποιο ποιητικῷτερο δρόμο στὴν Ἐπτάνησον, εὐνοιαν ποῦ δὲν ἀπήγλαυσαν διόλου τοῦ Αἰγαίου τὰ νησιά.....

Είναι διάλυγες ήμέρες τώρα που ἔγραφα εἰς τὸν συγγραφέα καὶ χαίρω νόπερθοικὰ ποῦ μοῦ δίδεται η εὐκαιρία νὰ τοῦ τὸ νόπενθυμήσω καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς στήλας τῆς «Νέας Ζωῆς».

«Μή ξεγάτε τις Ζακυνθιούλες σας. Καθεμία ἀπ' αὐτές χαρίζει σε σᾶς ἔνα κλωνάρι δάφνης καὶ σὲ μᾶς μιὰ ψυχικὴ ἀπόλαυσιν».

Καὶ ἡ ἀγγελία ποῦ μᾶς λέγει ὅτι ἐτοιμάζονται οἱ «Μυστικοὶ ἄρρωστοι» μὲ κάμνει νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἀπόλαυσις δὲν είναι μακρύα.

'Αλεξάνδοεια

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

'Αλεξ. Πάλλη

Ταμπουρᾶς καὶ Κόπανος

'Αθήνα

Ταμπουνᾶς καὶ κόπανος, εἶνε δὲ τίτλος μιᾶς συλλογῆς τραγουδιῶν ποῦ ἔξεδώκετε τῷρα τελευταία καὶ μοιράζει χάρισμα δὲ καὶ Ἀλέξ. Πάλλης δὲ ἐνθουσιώδης αὐτὸς ἐδραστής τῆς ζωντανῆς μας γλώσσης, δὲ ἀκούναστος ὑμνητής τῶν Ἑλληνικῶν ἥθων καὶ ἐθίμων, δὲ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον μελετήσας καὶ ἀντιληφθεὶς τοὺς πόθους καὶ τὴν πρόδη τὴν μάθησιν δίψαν τοῦ ἀγνοῦ ἀπὸ κάθε ἔνην φευτοεκπολιτιστικὴν ἐπίδρασιν, πλὴν δυστυχῶς δασκαλοκρατουμένου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διὰ τὴν ἡγάπησε καὶ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ὅποιου ἀπὸ ἐτῶν ἡδη ἀγωνίζεται, ἀψηφῶν πάσας τὰς εἴτε ἔξι ἀνεπαρκοῦς μελέτης, εἴτε ἔξι ἔγωγισμοῦ καὶ τυφλῆς ἴσχυρογνωμοσύνης ἐπιθέσεις τοῦ ὅπισθιδρομικοῦ καὶ νεκροφίλου Σχολαστικισμοῦ.

Είνε ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ ὑπερβολικῇ του πρὸς τὴν ζωντανήν μας γλῶσσαν ἄγατη, δὲν ἐτίησε τὴν μέσην ὁδὸν, ἀλλ' ἐγένετο φανατικὸς καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ἄκρα εἰς τοῦτο ὅμως δὲν πταίει ὃ ἴδιος τόσον ὅσον ἐκεῖνοι οἵτινες παραγνωρίσαντες τὴν ἀγαθὴν προαιρεσίν τοῦ ἀνδρὸς, τὸν ἄγιον καὶ πατριωτικὸν σκοτών του, τὸν ἐνέπαιξαν, τὸν ἐσυκοφάντησαν, τὸν περιέλουσαν μὲ τὰς χυδαιοτέρας τῶν ὑβρεων.

Ο περισσότερος Ἑλληνικὸς κόσμος τῶν γραμμάτων δὲν ἔχειτιμησε δυστυχῶς ἀκόμη τὴν ὑπὸ γενικωτέρων ἔπουψιν ἐννοούμενην ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ζωὴν καὶ τὴν Τέχνην, τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰ Γράμματα, τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Σκέψιν καὶ τὴν Ἰδέαν, τὴν μόνην ἀγούσαν εἰς τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κύριον θέμα, τὸν «Ταμπουρᾶν καὶ Κόπανον». Ἡ ὅλη συλλογὴ διαιρεῖται εἰς ἕξ μέρη: «Παιδιάτικα», «Λογῆς Λογῆς», «Ἐλβετικὸς μύθος», «Σαιξιπήρου Χάρης ὁ πέμπτος», «Χορικὰ τοῦ Κύκλωπα» καὶ «Ἐπιγράμματα». Ἀλλὰ πρωτότυπα, ἀλλὰ μεταφράσεις, καὶ ἀλλὰ μιμήσεις. «Ολα ὅμως ἀπλὰ, καὶ ὅμορφα, διαυγεῖς καὶ ὑγιειναὶ ἰδέαι εἰς καλοδουλευμένους στίχους. Τὰ «παιδιάτικα» μάλιστα εὐχῆς ἔργον θὰ ἡτο νὰ ἔξεδίδοντο εἰς ἴδιατερον τεῦχος καὶ νὰ εἰσήγοντο εἰς τὰ δημοτικὰ Σχολεῖα. Τὴν ἔξευγενιστικήν των, ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν νέων, ἐπίδρασιν λίαν ταχέως ἥθελον ἀντιληφθῆ ὡς ἐκ προκαταλήψεως ἔχθροι παντὸς ὅτι ἐλευθέρου καὶ νεωτεριστικοῦ.

Ψυγῆς βεβαίως ἐμπνεύσεως ἔργα δὲν λέγω ὅτι ἐμπεριέχει ὁ προμηνούμενος τόμος, ἀν καὶ πρὸς μερικά,—ῶς ἐπὶ παραδείγματι τὰ «Τέσσερα ἀδέρφια», συμβολικὸν ποίημα τῶν τεσσάρων ὠρῶν τοῦ ἔτους, τὸ «Κλεφτοτράγονδο», μίαν πονετικὰν ἀναπτώλησιν τῶν ἡρωϊκῶν, δοξασμένων μας χρόνων, τὴ «Ρουμελιώτισσα» ἔνα συμπαθητικάτατον ὅμινον σ' τὴν ἡμερηφύσι τῶν χωρῶν μας, τὸν «Ἐλβετικὸν μύθον» ἔνα Βαλαριτείον τραγούδι, καὶ κάμπισα ἀλλα, δλίγα δύνανται νὰ παραβληθοῦν ἐκ τῆς νεοελληνικῆς μας φιλολογίας. Οὐχ ἡτον ὅμως ἐγκλείσουν ἰδέας ὑγιεινάς, εἶνε ἔργα ἀπλὰ, στίχοι ταιριασμένοι σύμφωνα μὲ τὴν αἰσθητικὴν τοῦ λαοῦ ἀποκλειστικῶς γραμμένα διὰ νὰ ἀγαπηθοῦν, νὰ ἐννοηθοῦν καὶ νὰ μορφώσουν καὶ οὐχὶ διὰ νὰ προσπορίσουν δάφνας καὶ χρυσίον εἰς τὸν δημιουργόν των.

Αν δχι διὰ τίποτε ἄλλο, τούλαχιστον διὰ τὴν θυσίαν αὐτὴν ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης είνε ἄξιος θαυμασμού καὶ ἐκτιμήσεως.

Ἀλέξαν.

Π. Μγ.

ΛΟΥΚΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ. — Μὲ τὸν πόθον ν' ἀκούσῃ κάτι ὡραῖον, νὰ αἰσθανθῇ μερικὰς στιγμὰς τὴν εὐχαρίστησιν που μᾶς προξενεῖ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ὡραίων μουσικῶν συνθέσεων, ἔτρεξεν, ὅλος ὁ κομψός κόσμος τῆς πόλεως μας εἰς τὴν μουσικὴν συναυλίαν τῆς κυρίας Λουκίας Ιωάννου. Καὶ ὁ πόθος αὐτὸς ἱκανοπο-

ἥθη ὅταν μέσα εἰς τὴν ἀπόλυτον σιγὴν τῆς αἰθούσης ἡκουύσθησαν οἱ θεατέσσιοι ἥχοι ποῦ ἐσκορποῦσε τὸ μαγικὸν δργανον. Καὶ ἀν αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι ποῦ ἔχαριζαν τὴν ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὅποιαν προκαλεῖ τὸ ὄρατον ἥσαν ἡ ἱκανοποίησις τοῦ πόθου μας, ἀπετέλουν δῆμος καὶ τὸν θρίαμβον τῆς καλλιτέχνιδος, ἡ ὅποια μαζὶ μὲ τὴν μεγάλην τῆς τέχνην μᾶς ἔδειξεν καὶ μίαν ἔξόχως καλλιτεχνικὴν ψυχήν.

Ἡ συναυλία τῆς κ. Λ. Ιωάννου ἐπέτυχεν καθ' ὅλα ὡς ἡτο ἐπόμενον καὶ ἡ καλὴ ἰδέα τὴν ὅποιαν εἴχομεν διὰ τὴν διαπρεπὴ καλλιτέχνιδα ἐστερεωθῆ ἀκόμη περισσότερον ἐκ τῆς συναυλίας της ταύτης. Π.

MOUNET SULLY. — Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ Ἀλέξανδρεια ἐφιλοξένησε καὶ μίαν δῆμαν θεατρικὴν παγκόσμιον, τὸν Mounet Sully.

Ἡρχισεν εἰς τοῦ Ζεύνια μὲ τὸν Οἰδίποδα Τύραννον τοῦ Σοφοκλέους.

Αἱ ἐκπιτηδεύσεις τοῦ τραγωδοῦ αὐτοῦ, διὰ τὰς δοποίας κάμνει λόγον ἡ Σάρα Βερνάρδο εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά της, ἥσαν ἀρκετὰ καταφανεῖς, μὲ δῆλην τὴν ὑπέροχον Τέχνην, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν ἐν τῇ ἐνσαρκώσει τῆς τραγικωτέρας είμαρμένης.

Ὑπῆρχον στιγμαὶ καθ' ἄς ἡ σκηνὴ ἐπληροῦστο ἀπὸ ἔνα μεγαλεῖον ἐπιβλητικὸν καὶ καθ' ἄς ὁρίγη παρατεταμένα διέτρεχον τὰ σώματά μας. Συχνὰ ὅμως μερικὰ πρόσωπα μᾶς ὑπενθύμιζον πολὺ ευκολα—καὶ εἰς τοῦτο συνέβαλλε καὶ τὸ ἔνδυμα—τοὺς βρυξόλακας.

Ἐν γένει ἡ ὑπόκρισις ὑπελήφθη τοῦ ποίηματος. Διὰ τὸν Οἰδίποδα εἴχομεν—καὶ ἔχομεν—πολὺ καλλιτέραν ἰδέαν.

Καὶ ἀν σήμερον δὲ καλλιτέχνης δὲν ἀνυψώθη εἰς τῆς φαντασίας μας τὰς πτήσεις, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ἀπέτυχε. «Οχι!—Ο Mouet Sully ἐνεσαρκώθη τὸν Οἰδίποδα μὲ τὴν μεγαλυτέραν δυνατήν τωρινὴν προσέγγισιν καὶ μὲ δῆλην τοῦ τὴν τέχνηκὴν τραγικότητα. Καὶ δι' αὐτὸν ἐθαυμάσθη ἀπὸ δόλου τὸν κόσμον καὶ ἰδιαιτέρως τῶρα θαυμάζεται καὶ ἀπὸ ἡμᾶς, οἱ δοποίοι τοῦ χρεωστοῦμεν, ὡς Ἐλληνες καὶ ἰδιαιτέρων εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἄγατην τον πρὸς τὸν μέγαν μας Τραγικὸν καὶ διὰ τὴν Τέχνην μὲ τὴν ὅποιαν προσπαθεῖ νὰ τὸν διερμηνεύῃ.

E. Δ. B.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ. — Μετ' ὅλιγας ἡμέρας ἐορτάζεται εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς νέας μας πριγκηπίσσης Μαρίας, ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ μεγαλυτέρου «Ἐλληνος διηγηματογράφου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη.

Ἡ «Νέα Ζωὴ» ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτη ἀγγέλει σήμερον ἐπισήμως εἰς τὸ Πανελλήνιον τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου συγγραφέως τὴν ὅποιαν είχεν ἀποφασίσει ἀπὸ πολὺν καιρὸν. Τὸ μεταπροσεχὲς δὲ φυλλάδιον θὰ είνε ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τὸν Παπαδιαμάντη.